

สี่พันตร

บทที่ 27

จู่ๆ ก็มีเสียงประกาศดังขึ้นมาว่า “หน่วยหลัง... ส่งคนซื้อทิพย์ขึ้นมาข้างหน้านี้ทันที... ส่งคนซื้อทิพย์ขึ้นมาข้างหน้านี้ทันที...”

ทิพย์หยุดชะงักอย่างแปลกใจ ตลอดเวลาที่ผ่านมา นายพลไชยันต์กำชับกำชาให้ลอร์ดปกป้องเธอไม่ให้เป็นที่พบเห็น แล้วมีเหตุผลอะไรที่ท่านจะแสดงตัวเธอต่อหน้าผู้คนในสถานการณ์เช่นนี้ หรือว่านี่จะเป็น “สัญญาณ” ที่ลอร์ดถูกสั่งให้รอคอย...!

เจ้าคนคุมที่ตามประกบ ชะงักอย่างหัวเสียที่ถูกขัดจังหวะ “โธ่โวย.....”

“ใครซื้อทิพย์วะ” เพื่อนมันตะโกนถาม

“นั่นคนนั้น” มันตะโกนตอบพลางชี้มือไปที่ภริตี

ร่างใหญ่ที่ปลายช่องทางเดิน ก้าวอาดๆ มายังคนที่ถูกชี้ตัว

“ลุกขึ้น ไม่ได้ยินเสียงเรียกหรือยังง”

ภริตีหน้าซีด “ฉันไม่ได้ซื้อทิพย์ ฉันซื้อภริตีต่างหาก”

“มันว่ามันไม่ได้ซื้อทิพย์” เขาหันมาตะโกนบอกเพื่อน

“มันนั่นแหละ เมื่อคืนมันบอกกูเอง”

“ลุกขึ้น” อีกฝ่ายหันกลับไปตวาดหญิงสาว

เพื่อนๆ ที่นั่งขนาบข้างรอบเราให้ภริตีลุกขึ้น คนอื่นๆ หันมามอง “ไปเถอะ ไปอยู่กับพวกวีไอพี เธอจะปลอดภัยกว่าอยู่ตรงนี้”

“ไม่เอา พวกมันจะยิงวีไอพีก่อนต่างหาก”

“ลุกขึ้นเดี๋ยวนี้” มือหยาบตะปบคอเสื้อบางๆ จนขาด ภริตีกรีดเสียงร้อง

“ฉันไม่ได้ซื้อทิพย์”

ทิพย์ส่งเสียงขึ้นบ้าง “ฉันเองที่ซื้อทิพย์”

นายคนตัวล่ำยัดแขนเธอไว้ทันที “อย่ามาโกหก เขาเรียกนางคนนั้นต่างหาก มันบอกฉันเองว่ามันซื้อทิพย์”

“ฉันซื้อทิพย์” เธอยืนยัน

วัลภาที่นั่งเงียบส่งเสียง “ฉันก็ซื้อทิพย์ เขาเรียกฉันต่างหาก”

“ผมก็ซื้อทิพย์” นายร้อยเออกจากหัดดินลุกขึ้นยืนบ้าง

“เฮ้ย นั่งลง นายเป็นผู้ชายจะซื้อทิพย์ได้ยังไง”

“เขาบอกหรือว่าทิพย์ที่เรียกเป็นผู้หญิงหรือว่าผู้ชาย” ชายหนุ่มถาม

เจ้าคนคุมทั้งสองทำอะไรไม่ถูก เสียงหัวห้วนดังแรงเร้าผ่านเครื่องขยายเสียง แต่บัดนี้มีคนอ้างว่าซื้อทิพย์ถึงสี่คน ผู้โดยสารอื่นเหลียวมองทางโน้นทางนี้ส่งเสียงพึมพำ กอดันให้นายตัวใหญ่หน้าเหลี่ยมทั้งสองยิงขุ่นเคือง

“เฮ้ย คนอื่นๆ อยู่เฉยๆ”

หลายคนกลับเข้าใจว่าคนที่ซื้อทิพย์จะปลอดภัย เพราะถูกเรียกให้ไปรวมกับผู้โดยสารชั้นพิเศษซึ่งเป็นที่ของท่านนายกรัฐมนตรีและบุคคลสำคัญระดับประเทศ จึงยกมือขึ้นแข่งกันส่งเสียง

“ฉันซื้อทุมทิพย์”

“ฉันซื้อทิพาพร”

“ฉันซื้อกรทิพย์”

“เฮ้ย ยังไงกันแน่นะ” เจ้าคนคุมหัวหมุน

เสียงประกาศหัวห้วนดังแรงเร้าขึ้นอีก

“พานังทิพย์คนนั้นไป” เจ้าคนที่พาทิพย์ไปจะถึงส่วนหลังของเครื่องบินนี้แล้วเพื่อน ร่างกาย่าจึงคว้าแขนภริตี

“ลุกขึ้น”

“ไม่ไป ฉันไม่ได้ซื้อทิพย์”

“ให้ฉันไปแทน” เสียงสตรีอื่นดังขึ้นมา

เจ้าคนที่ยึดแขนของภริตีไว้ ส่งเสียงสบถหันกลับจะเดินไปสมทบกับเพื่อน หากแล้วก็ต้องสะดุ้งเพราะรู้สึกเจ็บแปลบที่ท้ายทอย.. มันคำรามลั่นหันขวับเงื้อมือหมายทำร้าย แต่ท่าภาพของหญิงสาวที่ถอยหนีไปข้างหลังคล้ายจะพรวดเด้งลงไปในทันที

“มึงทำอะไรกู...!”

ใบหน้าของหญิงสาวเผือดสี นี่เป็นครั้งแรกที่เธอทำร้ายคน... ที่ต้นคอด้านหลังของอีกฝ่ายปรากฏรอยแผลถูกข่วนลึก มีเลือดไหลซึม มันยกมือขึ้นจะลูบคลำ แต่ร่างใหญ่เคลื่อนไหวช้าลงเหมือนมีอาการอัมพาต

“เฮ้ย อะไรวะ” เจ้าคนที่จับภริตีตะโกนถาม

อีกฝ่ายลั่นคับปาก สายตาพรวดเด้ง ร่างใหญ่คล้ายกลายเป็นแท่งปูนที่หนาหนักและเริ่มจะเสียการทรงตัว

ใครคนหนึ่งกระซอกมาทันทีที่กั้นเขตชั้นของผู้โดยสารก้าวออกมา ด้วยสีหน้าอารมณ์เสียเต็มที่ ส่งเสียงหัวดังถามเป็นภาษาท้องถิ่น

“เฮ้ย อะอะอะอะไรกัน แล้วทำไมยังไม่ส่งตัวผู้หญิงเข้ามา”

“ไอ้สาม...” เจ้าอีกคนได้แต่ชี้มือไปยังเพื่อนที่ท้ายเครื่อง

คนที่มาใหม่มองตามแล้วสาวทำผ่านเพื่อน ตรงไปหาคนที่ถูกเรียกว่า ไอ้สาม อย่างร้อนใจ ฝ่ายนั้น ยังหันหลังให้ ในอาการคล้ายหุ่นยนต์ที่ใช้การไม่ได้

ชลัมภู ปรกาศตาเครียด พยักหน้าให้สัญญาณ กับนายร้อยเอก ทั้งจากไทยและหัตดิน อีกฝ่ายเข้าใจ...สีหน้าเครียด พยักหน้าตอบรับ พอร่างนั้นจะเดินผ่าน นายร้อยเอกจากหัตดินก็ยื่นขาออกไปขวางในจังหวะพอดี ทำให้ชายนั้นคะมำไปข้างหน้า

มันหันขวับกลับมา แล้วก็ถูกข้อศอกของคนร่างส่างอ้างที่ผุดลุกขึ้น กระทุ้งเข้าให้เต็มที่ ร่างหยาบใหญ่โค้งงอลงทันที ยังไม่ทันตั้งตัว อีกฝ่ายก็เหวี่ยงกำปั้นเข้าซ้ำ พวกผู้โดยสารส่งเสียงกรีดร้อง ขณะที่ภักดีก็ไม่ยอมเว้นจังหวะโจมตีเหวี่ยงกำปั้นหนักๆ เข้าใส่ไม่นับ

ชลัมภู ไม่ได้สนใจ ลุกพรวดทะยานไปข้างหน้า จับด้ามปืนของเจ้าคนคุมที่ต้นแถวได้ ก็กระแทกเข้าที่ใบหน้าแล้วเหวี่ยงร่างนั้นมาให้ลอร์ชก่อนจะพุ่งตัวผ่านแถวผู้โดยสารที่กำลังตื่นตระหนกเข้าไปยังบริเวณของผู้โดยสารชั้นพิเศษซึ่งลอร์ชได้กระซิบบอกเขาก่อนหน้านี้แล้วว่ามีคนถือปืนคุมอยู่สองคน ท่านนายพลเอกไชยันต์จะส่งสัญญาณก่อน จากนั้นให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งลงมือทันทีที่มีโอกาส อีกฝ่ายจะสนับสนุนทันทีที่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว.....

ร่างที่ถูกเหวี่ยงมาหาลอร์ชถูกหมัดหนักๆ ของชายหนุ่มกระแทกใส่ ผู้โดยสารชายลุกขึ้นกระโจนเข้าไปช่วยจับคนทั้งสองไว้ วัลภาที่ท่าที่คล้ายผู้หญิงเจ็บป่วยเมื่อครู่ไม่รอวันจังหวะเช่นกัน ร่างที่บึกบึนเกินหญิงกระโจนเข้าไปใส่เจ้าคนที่เป็นอัมพาตอยู่ตรงหน้าทิพย์ทันที

นายร้อยเอกจากหัตดินผละจากร่างของผู้ก่อการที่ถูกผู้โดยสารรุมถาโถมใส่ กระโจนป็นข้ามเก้าอี้และผู้คนที่เกะกะอยู่ในทาง พุ่งตัวตามชลัมภูไปยังส่วนที่หนึ่งของผู้โดยสารตอนหน้า ลอร์ชทำตาม มีเสียงปืนดังขึ้นหลายครั้ง เครื่องบินไหววูบเสียการทรงตัวพร้อมๆ กับเสียงกรีดร้องแตกตื่นตกใจ

“ทุกคนนั่งลง นั่งลงแล้วรัดเข็มขัดไว้”

เสียงร้องเตือนดังซ้ำๆ แข่งกับเสียงหวีดร้อง

เจ้าพวกก่อการทั้งสามในที่สุดก็บอบซ้ำไปทั้งตัว บางคนหมดสติ ต่างถูกผูกมัดไว้ด้วยทุกอย่างที่จะหาได้จนไม่อาจขยับตัว

ทิพย์มองเหตุการณ์ซุลมุนตรงหน้าอย่างตื่นตะลึง พอรู้ตัวก็รีบเข้าห้องนักตกอกให้หน้าไหลผ่านปลายเล็บครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะไม่เช่นนั้นเธออาจเผลอทำร้ายไม่คนอื่นก็ตัวเองได้ทุกเมื่อ บางเล็บของเธอยังเป็นสีดำสนิท นี่คือนิษภัยของพระโอสถทิพย์ที่องค์กรกษัตริย์ทรงมอบให้

ยาพิษของราชวงศ์โสฬส เป็นความลับที่กลายเป็นเพียงตำนานเล่าขาน ไม่มีใครยอมเปิดเผยว่ายังมีกรถ่ายทอดปรุรงยานี้ ทิพย์เองไม่ใคร่สนใจใฝ่รู้ ขณะที่พระมารดาคร่ำคร่าเค่งศึกษาพีชสมุนไพรรและเคยปรุรงยาบางอย่างที่ดูสลบซบซ้อน องค์หญิงสุดาวดีกลับซึ่มซัับรับเอาวิชานี้ไป เธอเพลิดเพลินเรียนวิธีปรุรงยาสามัญก่อน แล้วก็รบเร้าขอเรียนรู้อะไรพิชรายแรง... ในที่สุดเธอก็ไ้หมั้นกับท่านหญิงศศิประภา พระญาติของพระอัครชายา.....

เครื่องบินไหววูบๆ เสียงกรีดร้องตื่นตกใจดังไปทั่ว ทิพย์เกาะอยู่กับอ่าล่างมือทั้งๆ ที่ถูกเหวี่ยงอยู่ตลอดเวลา จนร้อยเอกลอร์ชเข้ามายึดตัวเธอไว้

“คุณทิพย์ เครื่องบินเสียหายมาก กลับไปนั่งเถอะครับ”

เล็บมือทั้งสามของเธอกลายเป็นสีดำ แต่พิชที่ถูกเคลือบฉาบไว้ถูกละลายชะล้างไปกับน้ำหมดแล้ว เธอตามออกมาในสภาพถูกเหวี่ยงไม่หยุด พบว่าหน้ากากออกซิเจนถูกปล่อยลงมาให้ทุกคนได้สวมใส่ เครื่องไหววูบวาบ ผู้โดยสารกำลังสวดมนต์บ้าง ร้องไห้บ้าง มีเสียงกรีดร้องเมื่อตัวเครื่องไหววูบรุนแรงจนน่าหวั่นกลัว ความดันอากาศลดลง กอดตันคุกคามทั้งร่างกายและจิตใจผู้โดยสารเป็นอย่างยิ่ง

เธอเกาะแถวเก้าอี้ โดยลอร์ชช่วยประคับประคองพาเดินมาถึงที่นั่น พอนั่งลง อุษาที่กำลังร้องไห้ก็หันมากอดแขนเธอ

“คาดเข็มขัดไว้ ผมจะกลับไปห้องข้างหน้า”

ชายหนุ่มส่งเสียงบอกก่อนจะเคลื่อนตัวต่อไป ชายนักข่าวหันรีหันขวางมองเธอแล้วลุกขึ้นคืบคลานตามหลังเขาไป ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นทำให้ไม่มีใครใส่ใจจะห้ามปรามไว้

อุษาดึงหน้ากากที่คาดใบหน้าออกเห็นน้ำตาเต็มใบหน้า
 “มีเสียงป็นดังมาจากข้างหน้าหลายครั้งไม่รู้ว่าเป็นยังงัยกันบ้าง”
 “ขอพระแม่อยู่กับพวกเรา ขอให้ทุกคนปลอดภัย” ทิพย์พิมพ์
 “พีชาญกระโจนเข้าไปก่อน แล้วผู้กองภักดีกับผู้กองลอร์ชก็ตาม
 เข้าไป แต่ว่ามีผู้กองลอร์ชคนเดียวเท่านั้นที่กลับออกมา นี่คงต้อง
 เกิดเรื่องกับเขาสองคนแน่ๆ เลย...”

คนฟังใจหายวูบมือเย็นเฉียบ ลอร์ชตามเข้าไปเป็นคนสุดท้าย
 แต่ว่าเป็นคนเดียวที่ออกมาดูแลเธอ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ทำไมไม่ใช่
 ชลัมภู แล้วภักดีหายไปไหน...

เธอพิมพ์เสียงสั้น

“พวกเขาต้องไม่เป็นอะไร พวกเขาเป็นคนเก่ง”

เจ้าหน้าที่จากห้องข้างหน้าออกมาถามหาคนเจ็บ แต่เมื่อไม่มีใคร
 มีอาการสาหัสก็ถอยกลับเข้าไป ผู้โดยสารที่นั่งอยู่ใกล้ๆ หันมาพูดกันว่า
 “ข้างหน้ามีคนเจ็บหนัก ได้ยินเขาบอกให้ย้ายคนเจ็บเข้าไป
 รวมอยู่ด้วยกัน”

อุษากล่าวว่า “เธอจะไม่ไปดูพีชาญหน่อยหรือ”

ไปดู... แล้วก็ประกาศตนให้เป็นที่สนใจต่อคนในระดับวีไอพี
 ทั้งหลายเช่นนั้นหรือ

“ฉันจะรอที่นี่”

อุษามองเธออย่างแปลกใจระคนผิดหวัง

ความดันอากาศที่ลดต่ำทำให้หายใจลำบากขึ้น อากาศที่เย็นจัด
 และสิ่งไร้น้ำหนักปลิวว่อนแสดงว่ามีลมแรงไหลรัวเข้ามา มีเสียงเตือน
 ให้สวมหน้ากากอากาศ เธอขยับหน้ากากให้อุษาก่อนจะคว่าของตนเอง
 มาสวมใส่บ้าง บีบมือซีดเซียวเย็นเฉียบที่เกาะอยู่ไม่ห่าง อย่างปลอดภัย

“ผู้โดยสารทุกท่านโปรดทราบ ผู้โดยสารทุกท่านโปรดทราบ”

เสียงดังจากลำโพงราบเรียบเคร่งขรึม สะกดทุกคนให้หนึ่งฟัง

“....ขณะนี้เราได้ควบคุมตัวผู้ก่อการร้ายไว้ได้ทั้งหมดแล้ว แต่
 เครื่องบินได้รับความเสียหาย เรามีความจำเป็นที่จะต้องนำเครื่องบิน
 ลงจอดโดยด่วน ขอให้ทุกท่านอยู่ในความสงบ นั่งรัดเข็มขัดนิรภัย
 อยู่กับที่และปฏิบัติตามเจ้าหน้าที่แนะนำอย่างเคร่งครัด... ขอย้ำอีกครั้ง...
 เพื่อความปลอดภัยของตัวท่านเองและส่วนรวม ขอให้ทุกท่านนั่งรัด
 เข็มขัดนิรภัยอยู่กับที่และปฏิบัติตามเจ้าหน้าที่แนะนำอย่างเคร่งครัด...”

พอเสียงประกาศขาดหาย ก็มีเสียงถามหวั่นไหวดังขึ้น

“เราจะตายกันหรือเปล่า เครื่องจะตกหรือเปล่า”

“นี่ไม่ใช่เสียงกัปตันที่พูดกับพวกเราตอนเครื่องขึ้นนี่นา

เป็นเสียงของใครกัน ทำไมกัปตันไม่พูด”

“ฉันยังไม่อยากตาย” เสียงกรีดเจือสะอื้นทำให้คนอื่น ๆ
 ยิ่งใจเสียว

ทิพย์หันไปมองรอบๆ ด้วยความรู้สึกกดดัน นอกจากวัลภาซึ่ง
 มีสีหน้าเคร่งเครียดกำลังพยายามควบคุมผู้โดยสารที่แตกตื่น เพื่อนๆ
 ของเธอก็กำลังร้องไห้ไม่เว้นแม้กระทั่งคนเก่งอย่างอภิรดีและแสงเดือน
 ส่วนครูพรนั่งพนมมือหลับตาทำปากขมขมบิบ คงจะกำลังสวดมนต์
 และปลงแล้วกับชีวิตที่คิดว่ากำลังจะสุดสิ้น

อภิรดีและแสงเดือนน้ำตานองหันมาพอดี ตาสบตา ไม่มีความ
 หยิ่งผยองคะนองใจให้เห็น สองสาวหันกลับไปเกาะกันร้องไห้ราวกับ
 เด็กเล็กๆ ที่กำลังเสียขวัญ ไม่ผิดกับคนอื่นๆ ที่คิดว่ากำลังถูกผลัก
 ถูกดันเข้าไปหาพญามัจจุราช

ทิพย์ก็เหมือนคนอื่นๆ ที่คิดว่าความตายรออยู่ข้างหน้า

“ท่านแม่ขา...” เธอหลับตารำลึกถึงด้วยความรู้สึกตีบตัน

“หากลูกเสียชีวิตในครั้งนี่ ขอบุญบารมีแห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
 ค้อมครองท่านแม่ด้วย ขอให้น้องดาวกลับตัวกลับใจ อย่าได้ทำ
 สิ่งเลวร้ายให้ราชสกุลมัวหมองเลย”

เธอน้ำตาซึมเมื่อนึกถึงนางอุษา พี่เลี้ยงสูงวัยที่โอบอุ้มเธอ
 มาแต่เล็กจนกระทั่งตายจากไปด้วยความจงรัก

...พี่อุษา หึงกำลังจะตามไปหาพี่แล้ว โปรดรอรับหึงด้วย...

“ท่านผู้โดยสารโปรดทราบ ท่านผู้โดยสารโปรดทราบ....”

เสียงประกาศเครียดขรึมดังจากเครื่องกระจายเสียงเรียกให้เธอลืมตาขึ้น

“ขณะนี้เครื่องบินได้รับความเสียหาย เรามีความจำเป็นต้อง
 นำเครื่องลงที่ท่าอากาศยานหนองเบน ขอให้ทุกท่านรับทราบและ
 อยู่ในความสงบ อย่าได้ลุกจากที่นั่งเป็นอันขาด....”

“ลงที่หนองเบน!” เสียงท้วงติงดังขึ้น “ทำไมต้องลงที่หนองเบน
 ลองปริเหนือใต้กำลังรบกัน เราลงไปก็โดนลูกหลงตายเปล่าๆ”

“ผมจะไปถามดูให้รู้เรื่อง” ชายคนหนึ่งลุกขึ้นเดินเกาะพวงตัว
 ไปตามทางเดินแต่พนักงานหึงประจำเครื่องลุกขึ้นขวางเขาไว้

“โปรดนั่งลงและรัดเข็มขัดไว้ค่ะ”

“ผมจะไปถามดูว่ามันเกิดอะไรกันขึ้น และทำไมเราจึงต้องลงที่
นองเบน พวกเราทุกคนมีสิทธิ์ที่จะรู้”

“เจ้าหน้าที่กำลังทำงานอย่างเต็มความสามารถอยู่แล้วค่ะ คุณ
ต้องไปนั่งลง ไม่อย่างนั้นอาจจะทำให้เกิดอันตรายกับคนอื่น ๆ ได้ค่ะ”

ชายนั้นมีท่าทีที่ตื้อตึง พอดีกับที่ร่างสูงในเครื่องบินนายทหาร
ของร้อยเอก ลอร์ช ปรากฏขึ้นอีกครั้ง

“กลับไปนั่งที่เถอะครับ คุณไม่ได้ยินเสียงประกาศหรือ”

“ผมรู้จักกับกัปตัน เสียงนั้นเป็นเสียงใคร ทำไมกัปตันไม่พูด”

สีหน้าชายหนุ่มขมขื่นเครียด แต่ก็ยังรักษาความสุภาพไว้

“กัปตันกำลังพยายามควบคุมเครื่องบิน เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลจึง
พูดแทน คุณกลับไปนั่งดีกว่า อย่าให้ต้องยุ่งยากมากไปกว่านี้เลย”

“แต่ว่านองเบนกำลังถูกโจมตี เราลงไปก็ตายเปล่า”

“ไม่หรอกครับ ข้างล่างนั่นกำลังมีการสู้รบกันก็จริง แต่ไม่ใช่
ในเมืองหลวง เราวิทยุติดต่อกันแล้ว รัฐบาลของเจ้าแสนศักดิ์ รับรอง
จะอารักขาอย่างเต็มที่”

“ทำไมไม่บินกลับกรุงเทพฯ”

“เครื่องบินได้รับความเสียหาย เราต้องนำลงจอดโดยเร็วที่สุด..!
แล้วจะมีเครื่องบินใหม่มาเปลี่ยนโดยเร็วครับ”

“ฉันอยากจะกลับบ้าน.....” มีเสียงร้องเจือร่ำให้ดังแทรกขึ้น

ลอร์ชส่งเสียงดังขึ้น “พวกคุณจะได้กลับครับ คุณจะเลือก
กลับบ้าน หรือเดินทางต่อก็ได้ทั้งนั้น” เขาตอบเสียงดังก่อนจะหัน
กลับมาหาชายที่ยืนอยู่ในทางเดิน

“คุณกลับไปนั่งที่ได้แล้ว โปรดให้ความร่วมมือด้วยครับ”

ในที่สุดทุกคนก็ยอมอยู่ในระเบียบอีกครั้ง ร่างสูงพุงตัวเดินมา
นั่งข้างทิพย์ก่อนจะดึงเข็มขัดนิรภัยรัดเอาไว้

เธอถามอย่างร้อนรน “พี่ชายฉันกับผู้กองภักดีล่ะคะ”

อีกฝ่ายเสียงขมขื่น “เขายังต้องอยู่ข้างหน้าก่อนครับ”

ทิพย์มองอย่างแปลกใจ “ทำไมคะ”

ร้อยเอกลอร์ชขยับริมฝีปาก แต่แล้วก็พูดเพียงว่า

“แล้วทุกอย่างจะเรียบร้อยครับ”

มีอะไรเกิดขึ้น เหตุใดชลัมภุที่ไม่เคยยอมให้เธอคลาดสายตา
จึงส่งให้ลอร์ชมาดูแลเธอแทน

“ทุกคนปลอดภัยใช่ไหมคะ”

“ครับ” เป็นคำตอบ เขาลดเสียงลงเพื่อไม่ให้ใครอื่นได้ยิน
“นักบินได้รับบาดเจ็บ ผู้กองภักดีกำลังควบคุมเครื่องบินลำนี้อยู่”

ทิพย์แปลกใจเป็นที่สุด “ผู้กองภักดีนะหรือคะ..!”

อีกฝ่ายทำสัญญาณไม่ให้เธอส่งเสียง

ถ้าอย่างนั้น ชลัมภุ คงจะกำลังช่วยภักดีบังคับเครื่องบินกระมัง
เธอโล่งใจ ราชองครักษ์ผู้นั้นผ่านประสบการณ์มากมาย คงเคยฝึกหัด
การบินมาก่อน

แม้เครื่องบินมีอาการสั่นสะเทือนและไหวตัวรุนแรงเป็นระยะ
แต่ก็เป็นอาการสั่นสะเทือนที่สม่ำเสมอ ท้องฟ้ามืดครึ้มเบื้องนอกยัง
ปรากฏแสงสว่างวาวๆ เพราะกำลังมีฝนตกหนัก เสียงเครื่องยนต์
คล้ายมนต์สะกดคุกคามกดดัน ดังแข่งกับเสียงระลอกน้ำที่บางครั้งก็
สอดแทรกด้วยเสียงกรีดอุทานตกใจเพราะการไหววูบคล้ายถูกดูดดึงลง
เป็นระยะ ความดันอากาศเริ่มสูงขึ้นทีละน้อย แสดงว่านักบินกำลังลด
เพดานบินลงเรื่อยๆ

“ท่านผู้โดยสารโปรดทราบ ท่านผู้โดยสารโปรดทราบ.....”

เสียงประกาศเครียดดังจากเครื่องกระจายเสียง เรียกให้ทุกคนนั่งเงียบ

“...ขณะนี้เรากำลังจะถึงท่าอากาศยานนองเบน แต่เนื่องจาก
เครื่องบินได้รับความเสียหาย การลงจึงอาจไม่ราบรื่น ขอให้ผู้โดยสาร
ทุกท่านอย่าได้ตื่นตกใจและอยู่ในความสงบ โปรดรัดเข็มขัดนิรภัย
และปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัดด้วย”

“กัปตันอยู่ไหน ทำไมกัปตันไม่พูดกับพวกเรา” คนที่อ้างว่า
รู้จักกับกัปตันตั้งคำถามเดิมโดยไม่ได้รับคำตอบ

ทิพย์นั่งนิ่ง การได้รู้ว่าร้อยเอกภักดีกำลังควบคุมเครื่องบิน
ทำให้เธอแปลกใจอย่างยิ่ง นายทหารหัดดินมีศักยภาพสูงถึงเพียงนี้
เที่ยวหรือ แม้แต่นายร้อยเอกที่ถูกส่งตัวมาประสานงานดูแลนาฏศิลป์
ที่ไม่มีความสำคัญ ก็ยังสามารถขับเครื่องบินโดยสารลำใหญ่ได้

เธอนึกถึงใครคนหนึ่งที่เคยพบในอดีตเมื่อหกปีมาแล้ว.....

ขณะนั้นใครคนนั้นมาฝึกวิชาการบินเพิ่มเติมที่เมืองไทย

องค์ชายภควัด.....